

ÇUKUR

3

Çeviren
—
Tayfun
Kartav

Pyun
Hye-young

Dünya
Edebiyatı
—
Roman

DK

Pyun Hye-young, 1972'de Seul'de doğdu. Hanyang Üniversitesi'nde Kore edebiyatı ve yaratıcı yazma üzerine öğrenim gördü. Yapıtlarında modern hayatta yabancılaşma ve yaşanan bir felaket sonrası hayata devam etme gibi konuları, grotesk öğelerle bir arada işleyen yazarın *Çukur* romanı 2017 yılında ABD'de Shirley Jackson Ödülü'nü kazandı. Öyküleri, *New Yorker*, *Harper's Magazine* ve *Words Without Borders* gibi prestijli yayınlarda yer aldı. Yazarın *Küller ve Kızıl* adlı romanı da Doğan Kitap'tan yayımlandı.

Çukur

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Küller ve Kızıl

ÇUKUR

Orijinal adı: Hol

İngilizce adı: The Hole

© 2016 Pyun Hye-young

Yazan: Pyun Hye-young

Korece aslından çeviren: Tayfun Kartav

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Ekim 2021 / ISBN 78-625-8495-05-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Çukur

Pyun Hye-young

Çeviren: Tayfun Kartav

Ogi, gözlerini yavaşça açtı. Gözleri kamaştı. Donuk kararlılar içinde bir ışıltı yansıdı. Gözlerini yumdu ve tekrar açtı. Biraz zorlandı. Sakinleşti. Yaşıyor gibiydi. Gözlerinin kamaştığını ya da gözlerini açarken zorlandığını gösteren fiziksel baskı hissi, bunun bir kanıtıydı.

Tavandaki kartonpiyer ve üzerine muntazam sıralanmış floresan lambalar görüldü. Floresan lambaların hepsi yanıyordu. Bir hastane gibiydi. Bu kadar çok ışık ancak bir hastanede olurdu.

Başını döndürmeye çalıştı ama bir işe yaramadı. Yine de gözbebeklerini devindirebiliyordu.

“Ogi Bey!”

Birinin sesi duyuldu. Kadındı. İlkini iyi seçemedi ama gitgide beyaz önlüğü fark edildi. Hemşireyi andıran kadın, Ogi'den tarafa yaklaştı. Bir şey kokuyordu. Hoş bir koku değildi. Ekşimsiydi. Az önce yemek yemiş gibiydi. Öyleyse şimdi saat kaçtı?

Ogi, bir şeyler söylemek istedi. Buranın neresi olduğunu sormasına lüzum yoktu. Bu sorunun cevabını zaten biliyor sayılırdı. Burası bir hastaneden başka neresi olabilirdi ki? Ölüm döşeginde yatmadığı kesindi. Çünkü kadından gelen kokuyu almıştı.

“İyi misiniz?”

İyice yaklaşarak Ogi'nin yüzünü inceleyen hemşire, yata-

ğın duvar tarafındaki çağrı düğmesine bastı.

“Birazcık bekleyin lütfen. Doktor bey hemen gelecek. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

Hemşire, saatine baktı ve çizelgeye bir şeyler kaydetti.

Ogi, kupkuru ağzını güçlkle açtı. Yalnızca nefes verdi ama bir ses çıkmadı.

“Burası bir hastane. Uzun süredir uykudaydınız.”

Hemşire, yüksek sesle böyle dedikten sonra, “Öncelikle tansiyonunuzu ölçeceğim. Çünkü doktor gelince kontrol edecek” diye ekledi.

Hemşire, Ogi’nin koluna tansiyon aletini taktı. Ogi, hemşirenin tutup kaldırdığı kendi koluna öylece bakarak dalıp gitti. Kolunda gri, kalın bir bant sarılıydı. Tuhaftı. Ortam ne gergin di ne de rahattı. Hemşire, tansiyon aletini çıkarıp da Ogi’nin kolunu yatağın üzerine bıraktığında da durum aynıydı.

Çizelgeye bir şeyleri kaydeden hemşire, her şey bitti anlamında Ogi’ye baktıktan sonra sırttı.

Eşim nerede?

Ogi böyle sordu. Hiçbir ses çıkmadı. Çenesi ve ses telleri bir ses çıkarmak için deviniyormuş gibi görünmedi. Kendini garip hisseden Ogi, dilini ağzında çevirip tükürüğünü dikkatlice yuttu.

Hemşire, yine geleceğini söyleyip hastane odasından çıktı. Ogi, çenesini hareket ettirmek için çabaladı. Yerinden kıvılcıdamıyordu. Zorlayınca kuru dudakları hafiften aralanıyor gibiydi. Bu kez “A” diyerek ses çıkarmayı denedi. Açılan dudakları arasından akciğerlerinin ta derinliklerindeki havanın belli belirsiz boşalışı duyuldu. Hepsi buydu. Herhangi bir ses çıkarmaya çalışsa da kulaklarında duyduğu sıradan sesler değildi. Ogi’nin bedenine bağlı tıbbi cihazlardan gelen muntazam makine sesleri; koridorun dışından duyulan nazik, gürültüsüz sesler; hemşirenin giydiği tabanı yumuşak ayakkabıların gürültüsüz ama yinelenen kayma sesleri gibi şeylerdi.

Kısa bir süre sonra hemşire, doktorla beraber içeriye girdi. İlk defa gördüğü biriydi. Doktor, Ogi'ye aşına geldi. İyice gülererek abartılı bir şekilde kollarını açmıştı.

Doktor, "Ogi Bey, sizi gördüğüme sevindim. Görüşmeyeli ne kadar zaman oldu?" diye sordu. Bunu asıl Ogi merak ediyordu – ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar zaman sonra geri geldiğini.

"Buranın neresi olduğunu biliyor musunuz?"

Ogi, doktora şöyle bir baktı.

"Burası hastane. Öyle değil mi?"

Ogi, olumlu anlamda başını sallamaya çalıştı. Yararsız bir denemeydi.

"Doğru olduğunu düşünüyorsanız, gözlerinizi bir kez kapayıp açın lütfen."

Ogi, kendisine söylendiği gibi yaptı. Gözlerini bir kez yumup açtı.

Doktor, gergin bir tonda, "Aferin size. Bravo. Çok güzel" dedi. Sanki yumruğunu sıkarak konuşuyordu. Gözlerini bir kez kırpmakla böylesine bir övgüyü ilk kez almıştı.

Eşim nerede?

Ogi, tekrar sormaya çalıştı. Doktor, Ogi'nin sağ ve sol gözkapaklarını sırayla tutup kaldırdı. Ardından bedeninin hemen her tarafına bastırıp dokundu. O hiçbirini hissetmedi. Doktor, Ogi'ye ve yatağın baş kısmına takılı her türden tıbbi cihazda gösterilen rakamsal değerlere ardı ardına baktı, bunları çizelgeye yazdı. Derken hemşireye bir şeyler hakkında sessizce talimatlar verdi.

"Ogi Bey, mükemmelsiniz. Büyük badireyi atlattınız, şimdi kendimizi tekrar toparlayalım. Anlaştık mı? Asıl savaş şimdi başlıyor. Bundan sonra önemli olan, sizin iradeniz. Tıp değil; sizin iradeniz diyorum. Sizin için benim de yapacağım çok iş var. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama benim yapacaklarım, sizinki kadar olmayacaktır. Anlıyor musunuz? Ya-

ni doktor olarak benim değil, asıl sizin biraz daha çaba göstermeniz gerekiyor. Öncelikle birkaç tetkik yapılması gerektiğinden sizi başka bir odaya alacağız. Tamam mı? Anladığınız, gözlerinizi bir kez kırıp lütfen.”

Ogi, bir kez daha kendisine söylendiği gibi yaptı.

“Evet. Gerçekten bravo. Birazdan yine görüşelim.”

Doktor, abartılı bir övgüden sonra hemşireyle beraber odadan çıktı.

Doktor, onun bilincini toparladığını görünce bunun mükemmel olduğunu söylemişti. “Mükemmelsiniz.” Ogi, sürekli bu sözü aklına getirdi. Uykudan uyanmasının mükemmel olup olmadığı düşüncesine kendini kaptırdı. Bu, doktorun bir sonraki sözlerinden, yani asıl savaş şimdi başlıyor ve bundan sonra önemli olan iradeniz, diyen ifadelerinden kaynaklanıyordu. “Tıp değil; sizin iradeniz” diyen sözleri de öyleydi. Bu sözlerden birçok şeye akıl erdirilebilirdi.

Bir süre sonra hemşire geldi. Hemşire, Ogi’ye ve duvardaki cihaza bağlı birkaç kabloyu çıkardı. Sedyeyi gözden geçirip olduğu gibi iteleyerek koridora çıkardı.

Ogi, sedyeye uzanmış bir halde hastanenin tavanında görünen ve hızlıca geçip giden floresan lambalarını seyretti. Belki de bu sedyede kendisinin daha da yatması gerekecekti. Adam, şimdiki durumunu söylememişti. İleride olabilecekleri söylemişti. İradesinin önemli olduğunu ifade etmesi, bir irade sergilemediği müddetçe iyileşmesinin zor olduğu anlamına geliyordu. Doğal bir şekilde şifa bulma imkânının olmadığı ve sürekli tedavilerle de iyileşme olanağının garanti edilemeyeceği anlamındaydı. Doktorla hemşirenin tepkilerine bakılırsa, Ogi uyanıncaya dek epeyce bir zaman geçmişti. Bir hayli ve çeşitli tıbbi yardımlar almış olmalıydı. Bedenine takılmış kablolar, solunum cihazı, serumlar gibi şeyler bu süre zarfında Ogi’nin verdiği mücadelenin kolay olmadığını gösteriyordu.

Gıncırdayarak kayarcasına giden sedye durdu. Asansörün önüydü. Muhtemelen sadece hastaların kullanabileceği bir asansördü ama Ogi'yle hemşire bindikten sonra geriye kalan yere sağlam olanlar da bindi. Başkaları bindikçe hemşire, Ogi'nin sedyesini birazcık kenara doğru ittirdi. Ayakta duranlar, sedyeye uzanmış olan Ogi'ye gözlerinin ucuyla bakıyorlardı.

Ogi, ancak hastalar için kullanılan asansöre başkalarıyla beraber bindiğinde kendi hakikatiyle yüzleşti. Aşırı ışıklandırma altında nazıkçe Ogi'nin durumunu inceleyen bir hemşireyle iki gözünü kırpan Ogi'yi aferin diyerek yüreklendiren bir doktorun olduğu hasta odasına değil de gürültülü, karmaşık, kalabalık, sıra bekleyip gözünün ucuyla bakan bir dünyaya gelmişti. Yani tıpkı doktorun söylediği gibi ancak bir irade sergilediğinde yaşayabileceği bir dünyaya.

Tetkik sürecinde Ogi'nin yapacağı hiçbir şey yoktu. Öyle ki, kendisinin ne MRI makinesine girmesine, ne kan vermek için kolunu uzatmasına ne de takılan tıbbi cihazları çıkarmasına lüzum vardı. Ogi, hiçbir duyguyu hissedemez vaziyette sedyeden başka bir yere alındı, tıbbi cihazlar takılıp çıkarıldı ve doktorun talimatına göre gözlerini kırptı ama genelde gözlerini yumdu. Tetkikler tam da biterken kendinden habersizce uykuya daldı.

Karanlıkta Ogi ve eşinin bindikleri arabanın kalın, yüksek bir duvara çarpma sahnesi sürekli tekrarlandı. Bu, kesinlikle kendi hayal dünyasıydı. Çünkü hurdahaş otomobildeki hali tamamen görünüyordu. Bununla beraber şiddetli bir baş ağrısı vardı. Ya bir duvara kafasını sertçe çarpmış ya da bir tarafına keskin bir şey saplanmış gibiydi.

Gözlerini yummuş olmasına rağmen kendini dumanlı bir ışık içerisinde hisseden Ogi, yaşayıp yaşamayacağını, bu halde yaşaması gerekiyorsa ne yapması gerektiğini, her şeye rağmen yaşamayı bile isteyip istemediğini düşündü.

Doktorun sözleri aklına geldi. “İrade sergilemesi” gerektiğini belirten ifadenin barındırdığı karamsarlıkla “biraz daha” ifadesinin barındırdığı iyimserlik arasında ikirciklendi. Buna rağmen Ogi, doktorun irade sergilemesine yönelik ifadesinden çok “biraz daha” belirtecine vurgu yaptığını anladı. Bu, “biraz daha” çabaladığında iyileşeceği anlamına gelmiyor muydu? Yani “biraz daha” çabalarsa çenesini devindirerek konuşabileceği, kendi ayakları üzerinde yürüyerek tetkiklerin yapıldığı odaya gidebileceği anlamına gelmiyor muydu?

Elbette Ogi, “biraz daha” dünyasına bel bağladı. Çünkü Ogi, alabildiğine yaşamak istiyordu.

Zaman ne kadar akıp gitmişti ki? Muayene olduğundan beri yine birkaç gün mü, yoksa anca birkaç saat mi geçtiğini kestiremiyordu. Kafasının içi halen bir rüyadaymış gibi karmakarışık ama gözleri ışıktan şiddetle kamaşmıştı. Sanki daha demincek göz içi basınç muayenesi olmuş gibi gözbebeklerine hâkim olan ışık fevkalade baskındı. Ogi, kendi iradesiyle gözkapaklarını hareket ettirip ettiremeyeceğinden emin olmak için gözlerini yavaşça açtı. Beyninin bir bölümü her zamanki gibi emre itaat edince bundan dolayı rahatladı.

Oda kapısının hafifçe açılışı duyuldu. Birisi, temkinli ayak sesleri eşliğinde odaya girdi. Ogi, ona dikkatle baktı. Yatağın yanına doğru yaklaşıyordu, üstünde buğulu bir kıyafet vardı; bedeni, Ogi bakarken bir anda uzun ve ipince genişleyerek yukarıya çıkıverdi. Ogi, birden afalladı ve tavana yapışan bu kişiye bakakaldı.

Tavana çıkan bu kişi, Ogi'den yana gıdım gıdım inerek geldi. Ogi, gözlerini kapadı. Sımsıkı yumdu. Asla açmamaya karar verdi. Korkunun önünde yapılabilecek tek şey buydu. Bunun bir sanrı olma ihtimali yoktu. Oda kapısının açıldığını net bir şekilde duymuştu. Her şeyden çok, Ogi'ye yüzünü gösteren bu kişiden tanıdık bir koku gelmişti.

Eşinin kokusuydu.

Kadınlar, bazen Ogi'nin yaşamındaki dönüm noktaları oldular.

Annesi onlardan biriydi. Annesi, o on yaşındayken ölmüştü. İlk Ogi, onun ölümünün bir hastalıktan kaynaklandığını sandı. Kadın sıklıkla hastalanarak yatağa düşer ve doktorun yazdığı ilaçları her öğün alırdı.

Ancak hastaneye ziyarete gelen akrabalarının koridordaki fısıldaşmalarını duyduktan sonra yanıldığını anlamıştı. Annesi, bir anda aşırı derecede ilaç almış ve bundan ötürü telefisi mümkün olmayan, uzun süreli zararlar görmüştü.

Hastanede yatan annesini sadece bir kez görebilmişti. Babasının ziyarete gitmesine izin vermemesinden miydi, yoksa annesinin hastanede kalış süresinin kısa olmasından mı, bunun kesin nedenini hatırlamıyordu. Sedyede uzanan annesinin vücuduna takılmış kablolar, duvardaki tıbbi cihazlara bağlıydı. Yaşamını sürdürmek istiyorsa, muazzam derecede desteğe ihtiyacı var gibiydi.

Annesi, Ogi'ye yakınına gelmesini söyler gibi parmağını salladı. Onun elini tutmaya gücü yoktu. Kadının gırtlığına bir delik açılmış ve buradan bir nefes borusu akciğerine salınmıştı. Ogi, böyle bir şeyi hayatında ilk kez görüyordu. Annesinin elini tutmak yerine muhtemelen ya ağlamış ya da korkudan donup kalmıştı. Çünkü on yaş, bir insanın kendi yaşamına son vermesinin ne anlama geldiğinin tam olarak

bilinemesse de az çok tahmin edilebileceği bir yaştı. Annesinin böylesine berbat görünüşü hem acınası hem de korkunçtu.

Onun ölümüyle Ogi'nin çocukluğu sona erdi. Soğuk ve anlayışsız babası, ondaki değişimin ya farkına varmadı ya da bunu bilmezden geldi. Ogi, hiçbir şey için mızızızlanmadı. Ne yemekten hoşlanmadığı bir şey var diye sızlandı ne de arkadaşının doğum günü partisine götürmek üzere hediye satın alması için babasını sıkboğaz etti. Markette satın almak istediği bir şeyler var diye ayaklarını yere de vurmadı. Ne sürekli çizgi romanlar okuyacağım diye ne de sabaha kadar oyunlar oynayacağım diye üsteledi. Babası, bazen onunla konuşmayı denerdi. Ogi, babasında annesini görüyordu. Gırtlığın-daki delikten bir nefes borusu uzatılmıştı. Çenesini kapamaktan başka çaresi yoktu.

Okulda, Ogi'nin elinden bir çare gelmeyecek işler patlak verdi. Annesinin intihar ettiği dedikodusu yayılmış ve çocuklar da bundan dolayı onu ciddi bir şekilde dışlamaya başlamışlardı. Annesinin ölümünün neden dışlanmasına yol açtığını o vakitler zerre kadar anlayamamıştı. Ancak biraz zaman geçince Ogi, çocukların korkularından dolayı böyle davrandıklarını düşündü.

İlk başlarda çocuklar, çaktırmadan Ogi'den kaçtılar. Oğlan iyice sessizleştiği ve kıkır kıkır gülüşüp duran kalabalıklara karışmadığı için kendisini rahatsız eden çocukların ekmeğine yağ sürmüştü.

Bir gün Ogi, bir grup çocuktan sırayla dayak yedi ve kendisini savunmak için içlerinden birinin bacağına bir hışımla ısırıldı. Öyle ki Ogi'nin bir dişi fırladı, çocuğun da bacağından bir parça et koptu. Ogi'ninki bir süt dişiydi ama öteki çocuğun bacağında açılan yaranın izi ömür boyu kalacaktı.

Ondan sonra ne Ogi'yle dalga geçen ne de onu rahatsız eden oldu. Hepsi Ogi için annesinin ardından "delirdi" diye fısıldaştılar. O ise bu çocuklara kıs kıs güldü, yüz ifadesini

birden değiştirerek dik dik bakıp delirdiğini ispatladı.

Ogi'nin çocukluğunu sona erdiren annesiye, onu yetişkinler dnyasına gbtüren de karısıydı.

Ogi, üniversiteden mezun olacağı sıralarda bir işe gir-
mek için hazırlık yapıyordu. IMF öncesiydi ve şirketler sü-
rekli eleman arıyordu. Eşiyle hemen evlenmek istiyordu. Eşi
ise bunun için çok erken olduğunu, kendisinin okumak iste-
diğini, Ogi'nin de böyle yapmasının iyi olacağını söylüyordu.
Bunun üzerine Ogi kısmi süreli çalışarak okul harcını da ge-
çim masraflarını da karşılayamayacağını bile bile, tedbir da-
hi almaksızın bir üniversitenin doktora programına kaydol-
du. Ogi'nin zaten yapacağı pek de bir şey olmayan iş hayatı-
nı askıya alması için bir mazerete ihtiyacı vardı. İş başvuru
formlarının hepsini çöpe attı ama bundan ötürü bir pişman-
lık duymadı. Baktı hiç olmadı, tekrar bir işe girebilirdi.

Eşi, gazeteci olmak istiyordu. Oriana Fallaci gibi bir ga-
zeteci olup ünlü kişilerle şimdiye kadar hiç yapılmamış tür-
de, mükemmel röportajlar yapacağını söylüyordu. Cüzdanı-
nın içinde onun fotoğrafiyla geziyordu. Bu fotoğraftaki Ori-
ana Fallaci, ne savaş muhabiri olarak bir muharebe meyda-
nındaydı ne de Deng Xiaoping ya da Kennedy'yle röportaj ya-
pıyordu. Üzerinde Chanel marka bir döpiyes ve boynunda in-
ci bir kolyeyle rahatsız bir şekilde daktilonun önüne otur-
muş, boşluğa bakıyordu. *Vogue* ya da *Elle* dergisi tarafından
çekilmiş gibi, tek kelimeyle güzel bir fotoğraftı. Böyle bir fo-
toğrafın acaba neresinde eşinin söylediği "gazeteci ruhu" var-
dı, bunu bilemiyordu; ama eşinin olmak istediğinin ne me-
nem bir şey olduğunu açık seçik gösteren bir fotoğraftı, ora-
sı kesindi.

O zamanlar Ogi, eşinin bu türden sığ fiyakalarından bile
gurur duyuyordu. Kadın ne yapmak istediğini açıkça biliyor-
du ve bunda samimi olduğuna da inanıyordu ama bunu başa-
ramayacaktı. Bundan dolayı derin bir yara almayacak ve es-

ki defterleri kapatacaktı. Ayrıca kendine çabucak başka bir amaç bularak bunu da göklere çıkarmaya devam edecekti. Onun açısından eşi, özlemle ihtirası birbirinden ayırt etme tekniğini gitgide geliştiriyor gibiydi. Ne zaman olursa olsun davranışlarından, eğilimlerinden ve iradesinden vazgeçerek atması ve muhafaza etmesi gerekenleri birbirinden ayırıyordu. Başkalarının gözüne kaprisli ve ne idüğü belirsiz görünebilirdi ama bu halleri Ogi'ye çekici geliyordu.

Ogi inatla bir şeyin peşinde koşup bunun dışında başka bir şeyi görmeyen, sonuçta amaçlarına ulaşarak sadece tek bir yol üzerinde yaşamakla övünenlerden korkuyor gibiydi. İradeleri fevkaladeydi ama onlar zayıf iradeyle de kolayca dalga geçerlerdi. Şansa dayalı davranışları tenkit ederlerdi. Sıradan, zincirleme tesadüfleri kabul etmezlerdi. İnatlarıyla kendilerini beğenmişlikleri aşırı derecedeydi, övgünün de bir şiddet olduğunu bile algılayamadan başkalarıyla her zaman kendilerini beğenmiş, öğretici bir üslupla konuşurlardı. Üstün olduklarını saklamaz ve kibri kabullenmeyenlerin yoksunluklarıyla alay ederlerdi. Nadiren de olsa faydalı davranışlarla jestler yaparak cömertlik saçarlardı ama bu hareketleri, insana dair sevgiden değil tamamen kendi yaşamlarındaki rahatlıklarından gelirdi. Ogi, bu türden insanları iyi bilirdi. Çünkü onlardan biri de kendi babasıydı.

Ömrü boyunca bir tersanede çalışarak kendi çabalarıyla bir yerlere gelen babası, coğrafya branşında doktora yapacağını söyleyen Ogi'yle alay etti. Anca bir öğretmen mi olacaksın, diye onu bir temiz payladı. Pinti babasının yardımı olmaksızın doktorayı tamamlayabileceğini düşünerek karşı gelmek istedi ama sabretti. Ogi ne yaparsa yapsın, babası, onun para koparmaya yönelik bir art niyetinin olduğunu düşünüyor ve gerçekten böyle yapacağından endişelenerek korkuyordu.

Ogi genelde erkeklerin kadınlarda aradıkları, ideal anne

imajı gibi bir şey istemiyordu. Annesi, onun üzerinde melan-
kolk, kötümser, babasından çekinmeyen ve ona karşı iğne-
leyici hareketler takıyan bir izlenim bırakmıştı. Kadının iyi-
lik timsali görüldüğü zamanlar; genellikle kocasına kinayeli
yaklaştığı, söylediklerine kocası sinirlenirse “vur deyince öl-
dür anlıyorsun” diyerek onu daha da dar kafalı ve kaba bir
şekle soktuğu, burnundan soluyan adamın önünde içten kah-
kahalar attığı zamanlardı.

Eşinde annesine benzeyen ya da onunla tamamen zıt bir
yön görmemişti. Bir anlamda eşi hem annesinin hem de ba-
basının karakterine sahipti. Endişeli görünmesiyle beraber
kendine çok güveniyordu. Hem bencil hem de sakindi. Bu,
Ogi’ye ilginç geliyordu. Çünkü bu ikisinin bir arada olması
kesinlikle olanaksız gibiydi. Ne zaman annesiyle babası ak-
lına gelse, onları kendi kendilerine yalnız ve mutsuz oturur-
ken hayal ederdi. Birbirlerinden bağımsız şekilde yaşarlardı,
oysa eşi her ikisini de aynı anda bünyesinde taşıyordu.

Doktora başlanması, eşinden kaynaklanmıştı ama eşi ya-
rı yolda vazgeçmişti. Eşi, yüksek lisansını bile tamamlama-
dan iş başında tecrübe edinme niyetiyle yenice kurulmuş bir
çevrim içi haber sitesinde işe girdi. Ama altı ay geçmeden bu-
radaki işini bıraktı. Daha sonra medya şirketlerinde çalış-
mak için ciddi ciddi hazırlıklar yaparak sürekli iş aradı ama
her defasında başarısız oldu. İstemeyerek de olsa küçük bir
dergide işe girdi, her ay seri üretim gibi on iki makale yaz-
dı ve bir yıl geçmeden bu işi de bıraktı. Sonrasında ya hep
tekrar iş aramaya koyuldu ya da kazandığı parayla seyahat-
te çıkarak kafasını dinledi ve öncekinden biraz daha küçük
bir dergide işe girip aynı içerikte, aynı miktarda makaleler
yazmaya devam etti. Bu sırada Ogi, yüksek lisanstan mezun
olup doktorasını da bitirdi.

Evliliklerinden üç yıl önce babası vefat etti. Adamın ilk ağ-
rılarının başlaması, vefatından altı ay önceydi. O akşam ba-

bası, birlikte ticaret yaptığı kişilerle buluşmuştu. Bunlar, babasının emekli olmadan önce çalıştığı şirkette alt kademe de çalışan kişilerdi. Babası, emekli olduktan sonra bir yedek parça imalat şirketi kurmuştu, daha önce çalıştığı şirkette mal tedarik ediyordu. Bir süre önce bu adamların tavsiyeleri üzerine üretimi artırmıştı ama uluslararası krizden dolayı ekonomik durgunluk başlayınca babasının talihi yaver gitmedi.

Tedarik edilen mallara dair olumsuz görüşleri olan personelle beraber suşi yediler. Sabaha karşı babasında karın ağrısı baş gösterdi. Dimdik durduğunda sanki bir tele bağırsakları sıkıca geçirilmiş de çekiliyormuş gibi bir histi. O anda bile babası, bunun akşamleyin yediği suşi yüzünden olduğunu düşünüyordu. Öyle ki, aşırı derecede kabarık gelen hesabı alıp baktığında bağırsakları adeta düğümlenmişti.

Sabahleyin evi temizlemeye gelen kadın, yerde yatan adamı fark edince bir ambulans çağırdı. Böbrektaşı düşürdüğünü, derhal ameliyata alınması gerektiğini söylediler. Doktor, acilen onu ameliyata aldıysa da ancak neşteri vurup da karınını yarıdıktan sonra ağrısının böbrektaşından kaynaklanmadığını anladı.

Ogi, Pyeongtaek'teki üniversitede dersini tamamlayıp Ulsan'daki hastaneye pürtelaş koşarak gitti. Gecenin geç bir vaktiydi ve babası, derhal Seul'deki bir hastaneye götürülmesi gerektiği konusunda inat etmişti. Ardından birkaç hastaneyi oradan oraya dolaştılar, kimi böbrektaşı rahatsızlığı değil de hassas bağırsak sendromu dedi, kimi kabızlık dedi, daha bir dizi akla daha yatkın teşhisler konuldu.

Bir süre sonra babasının ağrıları yine başladı, bu kez hemen Seul'deki bir üniversitenin hastanesine gitti. Bağırsak tıkanması teşhisi konularak ameliyata alındı. Ogi, mezun olduğu okulda dersteydi ve hastalığın adını telefonuna babasından gelen bir mesajla öğrendi. Dışkı tıkanması yüzünden

babasının bağırsaklarının yırtılacak dereceye geldiğini düşününce dersin ortasında birkaç defa anlamsızca güldü.

Babasının kalınbağırsaklarından çıkan, büsbütün katılaşmış dışkı değildi. Golf topu büyüklüğünde bir tümördü. Babası, bağırsaklarındaki tümörün alınmasından dolayı rahatlayıp şaka bile yapmıştı. Bu yaştaki bir insanın önünde ya kansere yakalanmaktan ya da bunamaktan başka bir seçenek olmadığından kansere yakalandığı için artık bunayacağım diye endişelenmesine gerek kalmadığını söyleyerek gevrek kahkahalar attı.

Ogi, doktorla yaptığı görüşmede karmakarışık açıklamalar dinledi. Öncelikle adamın bağırsaklarındaki tümör çıkarılmış ama tümör bulunduğu yere göre depreşebilirmiş. Bu durumda tümör, kaslara işleyerek yağ dokusuna varıncaya dek yayılmış. Doktor, bunlardan bir şey anlamayan Ogi'ye babasının hastalığının el sürülemeyecek bir aşamaya geldiğini bildirdi ve bir süre sonra doktorun dediği gibi de oldu.

Yaşamı boyunca sadece demire el süren babası katran ağacından yapılma, sert bir tabuta konulduktan sonra Ogi'ye birkaç sayfalık evrak geldi. Vasiyetname gibi bir şey değildi. Babasının Ogi'ye söylediği üzere bu evrak aracılığıyla hem tahsil edilmesi hem de ödenmesi gereken paralar vardı. Bir hesaplama yapınca biraz borcu çıkıyordu. Ticaret yaparken bir hayli para dökmüşe benziyordu. Ama Ogi'nin geride borçlarından başka bir şey bırakmayan babasını suçlayıp ondan nefret edeceği kadar büyük bir meblağ değildi. Hatta hesap işlerini iyi bilen adamın kasten böyle yaptığını düşündürtecek derecedeydi; sanki şimdiye kadarki babalık hakkını ödemesini ister gibi bir gözdağı vermişe benziyordu.

Evlendikten bir yıl sonra eşi, oldukça büyük bir yayınevinde işe girdi ama şirketin müdürünün cinsel taciz içerikli söylemlerde bulunmaktan hiç de sakınmadığını dillendirerek bir öfke krizine girdi. Bu adamdan şikâyetçi olan başka kadın-

ların cinsel taciz iddialarını biriktirdi; bu davranışları açığa vuran belgeleri şirketteki kurum içi ağda yayımlayarak bir istifa dilekçesi dahi vermeksizin, topu topu sekiz ay sonra işten ayrıldı. Bu sıralarda Ogi, yeni gelen danışman hocasıyla yaptığı görüşmenin sonunda doktora tezinin konusunu değiştirip ders sayısını azalttı.

Eşi ve Ogi bir hayli zorluk çektiler. Çünkü kendileri için ne sigorta yaptırmanın ne de birikimde bulunmanın hayalini kurabilecek durumlardı. Önlerindeki gelecek, sınırsız uzaklıktaydı; şimdiki zaman ise tekdüze ve aynı işlerin tekrarıydı. Buna rağmen huzur içindeydiler. Ogi ve eşi, bir kitabı sırayla okuduktan sonra sohbet ederlerdi. Eşi, seçkin bir yayınevinde bir araştırma-inceleme kitabı için bir sözleşme imzaladı. Eviyle Yeouido'da bulunan bir kütüphane arasında mekik dokuyarak kitabı yazmaya başladı. Akşamları dersten gelen Ogi'ye daha önce hiç denemediği yemekler pişiriyor, Ogi ise lezzetli olup olmadıklarına bakmaksızın eşinin hazırladığı yemeklerin dibini sıyrıyordu. Birlikte bulaşıkları yıkadıktan sonra tok karınlarıyla uyusuk bedenlerini yanlarına alarak mahallede yavaşça keyfe keder yürüyüş yapıyor, sonra eve dönüp bir güzel uyuyorlardı.

Sonuçta eşi, tek bir kitap bile yayımlayamadı. Bir taslak bile yazamadı. Ogi, eşinin yazdığı taslağın bir kopyasını en az altı kez gözden geçirmişti. Her seferinde hikâyenin başlangıç bölümü değişiyordu. En ilgi çekici olan üçüncü versiyonu ama eşi, Ogi'nin işaret ettiklerini; yani hikâyenin aşırı derecede kurmaca olduğuna dikkat çeken sözlerini bir hayli ciddiye almıştı. Eşi, kendi çalışmasındaki asıl amacın bu olduğunu söyleyerek buna karşı çıkmış ama bu iddiasını uzun sürdürmemişti. Ogi'nin belirttiği noktaya sanki bir karşılık verircesine dördüncü versiyonu daha gerçekliğe dayanarak kaleme aldı. Ogi, bu seferkinin de haber bültenine benzediğini söyledi. Bu iki türü birleştirdiğinde beşinci versiyon bi-

lindik ve sıradan popüler romanların giriş bölümüne benze-mişti; altıncı versiyon ise söyleşi şeklinde ve büsbütün fark-lı olunca; Ogi, nasıl oluyor da bu denli verimsiz çalışabiliyor-sun diyerek onu bir güzel azarladı.

Ondan sonra eşi, Ogi'ye hiçbir versiyonu göstermedi. Ya-yıneviyle yaptığı sözleşmenin teslim tarihine uymadı, sonuç-ta da yazmaktan vazgeçti. Yayınevi başka bir kitap sözleşme-si yapmayı teklif etti ama eşi, sözleşmedeki meblağı gecikme-den kaynaklı para cezasıyla beraber havale ederek sözleşme-yi feshetti. Bu esnada Ogi, doktora tezini tamamladı ve ne çok genç ne de çok ihtiyar denilebilecek bir yaşta, mezun ol-duğu okulda bir pozisyon buldu.

Bir zaman sonra taşındılar. Birlikte seçtikleri yer, sıra ev-ler bölgesinde bulunan müstakil bir evdi. Piyasa fiyatlarına kıyasla ucuz sayılırdı ama daha anca kendine uygun bir iş bulan Ogi için aşırı derecede pahalıydı. Civardaki diğer evler arasında sadece buranın avlusu bir hayli genişti. Sırf bu av-lunun böyle oluşu, evin fiyatını da etkilemiş gibiydi.

Avlusuna büyük bir sebze bahçesi yapılmıştı. İyi bakıl-sa bir hayli ürün alınabilecek olan bu bahçe, kuruyup gitmiş sapsarı yapraklarla kaplıydı. Ev sahibinin eşi, bahçenin hay-rının kalmadığını ve bunama hastalığından ötürü bahçede-ki sebzeleri bile toplayamadığını söyledi. Ölüp giden bahçe yüzünden miydi, ev son derece bunaltıcı ve kasvetliydi. Üs-tü başı perişan ev sahibiyile hastalığından ötürü boş gözler-le Ogi'yle eşine dönüp bakan ihtiyar kadın da böyle görünü-yorlardı.

Ogi gönülsüzdü ama piyasa değerindeki fark eşini vazge-çirmedi. İhtiyar adam, yaşlı kadını huzurevine gönderirse evi tek başına çekip çeviremeyeceği için burayı bir şekilde sat-mak istiyordu. Eşi, Ogi'yi ikna etti. Hemencecik ikna olmadı. Ogi, eşinden habersiz bir emlakçıyla beraber birkaç yere da-ha baktı. İçine sinen bir ev vardı. Altından kalkabileceği bir

meblağ değildi. Böyle bir eve baktıktan sonra eşinin satın almakta inat ettiği eve karşı ilgisi kesinlikle biraz daha arttı. Ogi, bu kez eşinin görüşüne bel bağladı.

Taşındıkları gün, evin içindeki ve dışındaki bütün ışıkları yaktılar. Evde ışık saçacak pek çok lamba vardı. Bütün odalardaki lambaları yaktılar ve antredeki sensörlü lambayı da sürekli yanacak şekilde ayarladılar. Bahçede ışık yakılabilecek irili ufaklı toplam on dört ampul vardı, bunların da hepsini yaktılar. Sabaha kadar ışıkları açık bırakmaya karar verdiler. Ogi'yle eşi, gelecekteki günlerini büyük bir içtenlikle kutlamak istemişlerdi.

O gece ışıklar, şimdi Ogi'nin uzanıp yattığı bu hastane odası kadar ışıltılı parlıyordu. Aydınlik yüzünden yataкта bir o yana bir bu yana dönüp dursalar da yatak odasındaki floresan lambayı da gece boyunca söndürmemeyi düşünüyordular ama Ogi şafak vakti uykusundan uyandıığında hepsi sönmüştü.

Bütün o parıldayan ışıklar ne ara sönmüş gitmişti?

Gözlerini yummuş olmasına rağmen kendini dumanlı bir ışık içinde hisseden Ogi, her şeye rağmen yaşamayı isteyip istemediğini düşündü.

Karısını kaybettiği trafik kazasından beri Ogi'nin bedeni kıpırdamıyor ama zihni gücünü yavaş yavaş topluyordu. Ona hayattaki tek yakını olan kayınvalidesi bakıyordu. Ogi, yattığı yerde eski günleri hatırlamaya başladı. Derken başucundaki telefon ortadan kayboldu, giden hastabakıcının yerine yenisi başlamadı, fizyoterapist hiç gelmez oldu, evin bahçesine bakan penceresini sarmaşıklar sardı... Ogi'nin içindeki boşluk büyüyordu.

Çağdaş Kore edebiyatının önde gelen yazarlarından Pyun Hye-young'un 2017'de Shirley Jackson Ödülü'nü alan romanı *Çukur*, geçirdiği kazadan sonra yatağa bağımlı kalan bir profesörün yaşadıklarını, çevresindeki isimsiz kadınlarla ilişkileri aracılığıyla anlatıyor.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 36

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8495-05-8

9 786258 495058

Doğan
Kitap